Број:С1 3 У 050616 25 У
Сарајево, 2.4.2026.године

Суд Босне и Херцеговине, у вијећу за управне спорове састављеном од судија, Давора Жилића као предсједника вијећа Љиљане Лаловић и Жељке Крмек као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Славице Малинарић, у управном спору тужиоца Друштво са ограниченом одговорношћу „Институт квалитета инсталинг" Бања Лука као носилац групе понуђача IK-Instaling д.о.о. Бања Лука и Mobes Quality д.о.о. Нови Сад, којег заступа адвокат Мишо Пашић из Бања Луке, улица Алеја Светог Саве број 25, против рјешења број: ЈН2-01-07-1-2738-8/24 од 07.11.2024. године, тужене Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Сарајево, улица Маршала Тита 11а, у управној ствари јавних набавки, на нејавној сједници одржаној дана 2.4.2026. године, донио је сљедећу:

П Р Е С У Д У

Тужба се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним рјешењем одбијена је као неоснована тужиочева жалба изјављена против одлуке о избору најповољнијег понуђача број: 15-03-16-5-27-67/24 од 23.9.2024.године, уговорног органа Агенција за идентификациона документа, евиденцију и размјену података БиХ, Бања Лука у поступку јавне набавке услуге увођења ИСО Стандард 14001,14298,27701,37001 и 45001.

Против оспореног рјешења тужилац је покренуо управни спор због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног прописа. У тужби наводи да је уговорни орган дана 23.9.2024. године донио одлуку о избору најповољнијег понуђача, иако понуда изабраног понуђача није била потпуна, ни прихватљива, јер није садржавала законит и вјеродостојан доказ о испуњености услова из члана 46. Закона о јавним набавкама БиХ. Умјесто уредног, овјереног и потписаног извода из надлежног регистра, изабрани понуђач је доставио електронско појашњење и

неовјерене документе, без потписа и печата надлежног органа, који немају својство јавне исправе. Достављено тзв. „појашњење" у електронској форми, укључујући е-маил Агенције за привредне регистре Републике Србије, не представља јавну исправу. Како ваљан доказ није достављен, понуда изабраног понуђача је морала бити оцијењена као неприхватљива у смислу члана 57. став 1. и члана 68. став 4. тачка и) ЗЈН. Тиме је повријеђено начело законитости, једнаког третмана и недискриминације понуђача и стекли су се услови за одбацивање понуде. Тужена, као другостепени орган, није дала критичку и аналитичку оцјену жалбених навода, нити је цјеловито испитала чињенично стање, већ је формалистички одбила жалбу, без образложеног одговора на кључна питања која се односе на правну природу достављених доказа и њихову усклађеност са ЗЈН. Неоснован је по оцјени тужиоца и став тужене у вези са важењем понуде тужиоца. Чланом 60. ЗЈН јасно је прописано да, уколико понуђач не наведе период важења понуде, сматра се да понуда важи за период назначен у тендерској документацији. У конкретном случају радило се о очигледној рачунарској грешци у обрасцу, јер је тужилац навео да понуда важи 120 дана, а написао до 25.9.2024.године, па то није могло утицати на ваљанност понуде, ни на њену суштинску прихватљивост. Тужилац предлаже се да суд донесе пресуду којом се тужба уважава и поништава се рјешење тужене и обавезује се тужена да тужиоцу накнади опредијељене трошкове управног спора.

У одговору на тужбу тужена је предложила да се тужба одбије као неоснована остајући код разлога оспореног акта.

Суд је испитао законитост и правилност рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ" број: 19/02. до 74/10), па је одлучио као у изреци пресуде, из слиједећих разлога:

Оспореним рјешењем одбијена је као неоснована тужиочева жалба изјављена против одлуке о избору најповољнијег понуђача број: 15-03-16-5-27-67/24 од 23.9.2024.године, уговорног органа Агенција за идентификациона документа, евиденцију и размјену података БиХ, Бања Лука, у поступку јавне набавке услуге увођења ИСО стандарда 14001,14298,27701,37001 и 45001. Према образложењу побијаног рјешења тужена је оцијенила да је у свом претходном рјешењу већ расправљала о питању важења тужиочеве понуде, те није дужна поново расправљати о том приговору, јер је понуда престала важити, у складу с чланом 60. став 1. Закона о јавним набавкама БиХ. Такође, у складу са тачком 6.1.2. ТД, а у складу са чланом 68. став 3. Закона о јавним набавкама БиХ, тужилац није у поновљеном поступку отклонио формални недостатак, али је

тужена у складу са чланом 228. Закона о управном поступку БиХ нашла да овј пропуст није био од утицаја на одлуку, јер тужиочева понуда свакако не би била изабрана. У образложењу рјешења у односу на приговоре који се тичу изабраног понуђача, тужена је оцијенила да је супротно приговору, понуђач доставио доказ, актуелни извод из регистра привредних субјеката Републике Србије који је овјерен, потписан, достављен од Агенције за привредне регистре Републике Србије, а чињеница да је достављен путем е-маила, ни на који начин не може бити разлог за одбацивање понуде. Уговорни орган је, по оцјени тужене, предузео све радње, провјерио достављени документ, те је извршио провјеру вјеродостојности рјешење БД 40149/2018 од 11.5.2018.године, због чега је тужени све пригвооре жалбе одбио као неосноване.

Тужба није основана.

Према члану 44. Закона о јавним набавкама БиХ, уговорни орган провјерава и оцјењује да ли је понуђач поуздан и способан да изврши уговор, у складу са условима утврђеним у тендерској документацији. Уговорни орган у тендерској документацији дефинише услове за квалификацију на начин да утврди минимум захтјева за квалификацију понуђача у погледу њихове личне способности, економског и финансијског стања, те њихове техничке и/или професионалне способности. Минимум квалификационих услова које уговорни орган одреди за кандидате/ понуђаче, као и документи који су потребни за њихово доказивање обавезно треба да буду сразмјерни предмету јавне набавке и у складу с њим. Постављени услови не смију имати ограничавајући карактер на конкуренцију и морају бити јасни и прецизни.

Одредбом члана 46. Закона, прописано је да уговорни орган у тендерској документацији може од понуђача захтијевати да докажу своју регистрацију у одговарајућим професионалним или другим регистрима земље у којој су регистровани или да обезбиједе посебну изјаву или потврду надлежног органа којом се доказује њихово право да обављају професионалну дјелатност, која је у вези са предметом набавке. Документи из става (1) овог члана признају се на територији Босне и Херцеговине, без обзира на којем нивоу власти су издати.

Према налазу овог вијећа, није основан приговор да је у односу на изабраног понуђача спорно достављање извода из привредног регистра путем е-маила. Наиме, уговорни орган у тендерском документу прописује начин комуникације и достављање поднесака, а у предметном тендерском документу није предвидио да се не може користити такав начин комуникације. У сваком случају вијеће прихвата изјашњење уговорног органа, односно, записник о прегледу и оцјени понуда, из којег произилази да је уговорни орган поступио у складу са упутама из рјешења туженог од 22.8.2024.године и

затражио појашњење достављеног рјешења о регистрацији за изабраног понуђача. Стога чињеница до достављено рјешење на страни 69-71 понуде није било потписано, је разјашњена након што је уговорни орган поновио поступак и затражио изјашњење. Чињеница да је појашњење, тачније, потписано рјешење достављено електронским путем, може бити спорна у неким другим околностима, али у конкретном случају, провјера регистрованих субјеката може се извршити и на службеној страници Агенције за привредне регистре Републике Србије, на којој се јасно види да је изабрани понуђач регистрован за консултантске активности, под ознаком 7022-претежна дјелатност, па би свако друго инсистирање на достављању обрасца или рјешења поштом, у папирном облику, у суштини представљало непотребни формализам, заснован на поштовању традиционалних облика достављања, а не на поштовању могућности које даје развој рачунарских система и начина комуникације.

Приговор који се односи на рок важења понуде је већ расправљен у претходном поступку, у рјешењу тужене број: ЈН2-01-07-1-2217-6/24 од 22.8.2024.године, па је законито и позивање тужене на одредбу члана 104. Закона о јавним набавкама БиХ. Наиме, разлог је у чињеници да је уговорни орган у тачки 5.9. ТД јасно прописао да ће се понуда одбацити у складу са чланом 60. Закона о јавним набавкама БиХ, у случају да је период важења понуде краћи од наведеног у ТД.

Оспорено рјешење, супротно навопдима тужбе, садржи све што је прописано у одредби члана 200. став 2. Закона о управном поступку БиХ(„Службени гласник БиХ" број: 29/02 до 53/16) односно разлоге због којих није уважен који од захтјева странака, разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на онакво рјешење како је дато у диспозитиву и правне прописе на основу којих је ријешена управна ствар, због чега је овај суд одлучио као у изреци, примјеном члана37. став 1. и 2. Закона о управним споровима БиХ.

Како је тужба одбијена, тужиоцу не припадају трошкови спора сходно одредби члана 61. Закона о управним споровима БиХ.

ЗАПИСНИЧАР
Славица Малинарић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
с у д и ј а
Давор Жилић